

Szambur nem vett észre semmit.

Sem engem, magasan a lombok között; se a közelben ólálkodó veszélyt.

Fejét mélyen a puha fűbe hajtva legelt, fogai halkán őrlték a zsenge fűvet. Puha fülei hegyesen meredtek felfelé; aggódva figyelve minden a dzsungel minden neszét.

Hiába

Törékeny nyakát, amin az idegesen megfeszült izmokat alig takarta a nedves szőr, fehérbe vont a holdvilág.

Ráksa nem adott hangot.

A farkast barna bundája és mozdulatlansága elrejtette az aljnövényzetben. Alig néhány lábnyira lapult a szarvastól, az orrát eltömítette a szag, világító holdszeme a remegő torokra tapadt.

Hirtelen ugrott.

Szambur egyből mozdult, de már későn. A toroka körül éles fogak csattantak, a farkas teljes súlyával ránehezedett, és a földre rántotta. A szarvas kecses lábai groteszk pózban meredtek az ég felé. A szemei vérbe borultak, elkeseredett rémülettel kereste a kiutat. Egy ideig még mozgott – kirúgott, remegett, küzdve ragaszkodott az élethez. Aztán meghalt.

Ráksa még szorított egy kicsit, hogy biztosra menjen, pedig a test már soha többé nem mozdul, majd elengedte. Lihegve ült le a test mellé; hosszú nyelvét pirosra festette a vér.

Lehunyt szemmel szívta magába az éjszakát és a fülledt rézszagot. Mosolygott.

Tudtam mit érez. A frissen ontott vér íze mindig más. Új. Letaglózó. Felszabadító. A hús még meleg, az élet még jelen van, de már mit sem számít egyik sem.

Ráksa örömeiben négylábbal a levegőbe szökkent, az izmos test könnyedén emelkedett. Puhán, egy tornász eleganciájával ért földet, körbe táncolta a testet, a bundáján csillogott a harmat. Hisz csak három éves, mégis elejtette az őzbakot!

Ha most elindul, még napkelte előtt odaér a Gyűlés Sziklájához. A szabad nép nappal, elrejtőzve az áruló világosság elől, üregeikbe vonultak vissza, hogy átaludják a napot. Szürkületkor merészkedtek elő vadászni, egybeolvadva az árnyakkal, észrevétlenül szelve át a dzsungel sűrűjét.

Ráfogott a bak lapockája és törékeny nyaka közötti részre, majd húzni kezdte.

A farkas magában könnyedén eltűnt volna az aljnövényzet végtelen labirintusában, de súlyos terhével letört ágak és keskeny vércsík jelezték útját.

A dzsungelben veszélyes így közlekedni. Az ágakat is könnyűszerrel követhetik, de a vérszag messzire terjedt a füledt trópusi levegőben, eléri a legeldugottabb zugokat is, mint Ká, a kígyó gyűrűi, odavonzva minden ragadozót és dögevőt. A vadász gyorsan prédává válhat.

Rákisa izmai remegtek a fáradtságtól. Órákig állt lesben a csapás mellett kényelmetlen, görbe pózban. A vadászat izgalmát lassan elhagyta és a bak nehéz volt. Az izmai pihenőért könyörögtek, hogy ernyedten a földre rogyhassanak – ám ez egyet jelentett a halállal; az ösztöne lökte tovább, mélyebbre az erdőbe, el a vérszagtól, biztonságba.

Végül a fáradtsága győzött, és fújtatva megállt.

Fülelte a dzsungelt, de saját lélegzetvételein túl nem hallott mást. A fák közrefogták, mint egy fal, amiről nem lehet tudni oltalmaz-e vagy épp a menekülés útját zárja-e el. Az orrát eltömítette a halál bűze.

A lombok között néhol kivillant a Hold, sápadt fényével világítva meg a csapást, ami Rákisát rossz előérzettel töltötte el. Túlságosan sebezhető volt, túlságosan könnyen észrevehető.

Megrázta magát, és újra ráfogott az őzre. A tetem kezdett kihűlni, a vér alvadt tócsákba gyűlt a földön és fekete cseppekbe a leveleken.

Rákisa, bűgta egy hang a sötétből.

Megtorpant és elejtette a bakot. A nyakán meredezett a szőr.

Rákisa, mihez kezdesz te egy akkora tetemmel?

Az éjszakai dzsungel sűrűjéből, ahonnan még a szél sem fúj, öt szürke test lépett elő. Sárga szemek néztek vissza rá kegyetlen vidámsággal. Mind harmadévesek, mint Rákisa, a hátukon borzas pehelyszőr, de még egyikük sem ejtette el az őzbakot.

Fiatalok voltak és szertelenek, nem tudtak várni, csak a hajsza izalmának éltek, felverték a dzsungelt őrjöngő játékkal.

Ez már nem volt játék. A Hold mozdulatlan fehérsége vért ígért.

Ráksa a legközelebbire villantotta a fogát. Cakkozott sor, villogott a holdfényben. A halálig védeni fogja a prédáját. De nem tart majd soká. Öten egy ellen? Semmi esélye sincs. Ez persze nem azt jelentette, hogy nem fog küzdeni.

Ha kell, itt hal meg, de harc nélkül nem adja fel az őzbakot.

Kicsi volt és fáradt. Egyedül volt. De a Szabad Néphez tartozik és küzdeni fog a sajátjéért.

Mozgásba lendült. Hosszú lábai nyomán a fű körben lelapult; Ráksa nem állt meg, sosem állt meg, csak körözött. A vérében volt a harc, a fülében lüktetett a túlélés vágya. Tudta, addig nem csinálnak semmit, amíg ő nem lép. Többen voltak, de zöldek, sosem fenyegettek még egy másik farkast a Szioni falkából – csak a tetves Tabakit, aki gyökerek közt bujkált és lopott csontokon tömte magát. Azt várták, hogy megadja magát. Nem tudták pontosan mit kellene tenniük, maguktól nem lépnek.

Azt várták, hogy megadja magát -, amit Ráksa nem tervezett.

Megtalálta a kis csapat busafejű vezérét, és megállt előtte.

Sárga, mohóságtól csillogó szemébe nézve valahonnan a távoli, valószínűtlennek ható múltból eszébe jutott a farkas neve és hogy kinek a fia volt. Visszaemlékezett rá, mikor együtt játszottak a Gyűlés Szikláján még kölyökként, üldözve és gyenge fogaikkal harapdálva egymást. Apró szőrcsomók, amik még a kövek között csúszó gyíkoknak sem árthatnak.

Már nem voltak kölykök. Egyetlen dolgot látott, amikor ránézett: ellenség.

Némán lőtt ki, mint egy gonosz lándzsa a sötétből.

A vezérfarkas torkára ment. A fogai épp úgy csattantak a farkason, mint az őzbakon. Meg tudja ölni? A hatalmas szürke test megremegett, ahogy rémülten hátrálni próbált. Nem számított a másik elszántságára, de Ráksa nem eresztette, mint kullancs tapadt rá. Lassan fojtogatta. Az ellenfele torkából nyomorúságos, szűkölő hang tört fel.

Meg tudná ölni.

De a reményteli kép gyorsan darabjaira hullott. A másik négy farkas is beszállt a küzdelembe. A hátsó lábába martak, nem mertek a halálos állkapocs közelébe kerülni. Vér serkent.

A törvény tiltotta, hogy farkas farkast öljön, hacsak nem a saját területét vagy kölykét védte. Ha valaki megszegte, a Szabad Nép minden jogát elvesztette és menekülnie kellett. Elhagynia a dzsungelt és új otthon után nézni elkerülve az emberek falvait és a bennük nyíló Piros Virágot.

Ráksát nem érdekelte a törvény. A tarkójába fogak mélyedtek, fájdalmában vonyított, és elengedte a nyakat. A földre teperték, a hasa és a torka védtelen maradt. Vége.

Mély levegőt vett és felkészült a fájdalomra. Fölötte a Hold sápadt alakja merőn lebegett felett, tehetetlenül és talán közömbösen nézve a bekövetkező mészárlást.

A bundáját vörösre festette a fájdalom.

A szemét a Holdra, ami elé lassan gyűltek a sötét felhők, szegezte, és hagyta. Mit tehetett volna? A lábai remegtek, az oldalából hiányzott egy darab. Legalább én és a Hold figyeljük őt és tanúi lesz a végzetének.

Hirtelen árnyék sötétítette el a kitaposott tisztást. Rákása nyakáról eltűnt a nyomás. A támadói szétszéledtek. Új hang hallatszott - mélyről jövő, fenyegető morgás.

Rákása lábra állt. Az öt kölyök a Szioniak közül háttal állt neki, bizonytalanul mit is kellene tenniük. Velük szemben egy felnőtt, aki a fogait undorodva villantotta rájuk. Az őzbak már senkit sem érdekelt, elfeledve hevert a földön.

A felnőtt ezüst szemét Ráksára emelte, aki visszanézett rá. Aztán a legközelebbi farkas vékonyán csattantak a fogai.

A harmadévesek rémült nyüszögéssel ugrottak meg, nem kellett már nekik semmi, csak a bőrüket mentsék. Futva vetették be magukat a dzsungelbe.

A barna felnőtt hagyta őket menni, csak el akarta ijeszteni a bandát. A fogait elrejtette ínye mögé, visszafordult az árnyak felé. Elvégezte amiért jött.

De Rákása dühös volt.

Sérülten is félelmetesen gyors volt, még a fák vonala előtt leteperte a farkast, aki szerencsétlenségére utoljára maradt. Teljes erejével a mellső lábára harapott és tépni kezdte. Azt akarta, hogy fájjon, hogy nyomorékká legyen, és a lekopasztott dögökről lopjon élelmet magának, amíg csak él.

Elég, szólt rá egy nyugodt hang.

A dzsungel rejtekéből Akela lépett elő. Az ősülő farkavezér eddig a sötétből figyelte a történéseket, és csak most fedte fel magát.

Rákása elengedte a lábat és a ridegfarkasra meredt. A harmadéves kivergődött alóla, és sántítva elügetett. A bőre le lett nyúzva, a csont tisztán kettétört, csak némi ideg tartotta egybe.

Akela szótlanul mérte végig a dögöt, a véres földet és a lihegő harmadévest, aki továbbra is pattanásig feszülve állta a tekintetét. Öt ellen ment, és nem hátrált meg. Nem veszített.

Ráma, hozd az őzbakot! A barnabundás Szioni ráfogott Szamburra, és könnyedén vinni kezdte a Szikla felé.

A falkavezér Rákxa két zöld holdként világító szemébe nézett, meglátta bennük az ezüstösen csillogó életet és életvágyat, a túlvilági erőt és elhivatottságot, amivel mindkettőt megvalósította, és így folytatta: *A Démon eleget küzdött mára.*

A szárnyaim hangtalanul nyíltak szét, és a következő pillanatban már messze jártam a véráztatta tisztástól. Fent a magasban feszítettem meg magamat, mozdulatlan szárnyakkal vitorlázva a dzsungel felett egyre táguló körökben keringve. A Holdat felhők takarták.

A tetemből nem szereztem egyetlen cafatot sem. Mindegy. Hosszú még az éjszaka. A magasból messzire látni, a friss préda mérföldekről kiszúrható. Perceken belül ott lehetek bárhol, éles csőrőmmel vágva bele a még meleg húsba, előbb a puha részeket megbontva, végül a csontokat is lecsupasztva.

Én voltam a végzete mindennek, ami ezekben az erdőkben élt, tolltalan fejemet csak a nemlét és semmi más előtt hajtva meg.

A halál sosem jár messze a dzsungelben.

